

Llegendes Lloretenques

En Pere Galí i Sant Ferriol de Lloret

Aquesta llegenda, publicada per primer cop per Esteve Fàbregas i Barri, conta la història de com el lloretenc Pere Galí i Galí, quan tornava a la nostra vila de vendre peix als pobles de l'interior, es va salvar de ser atacat per uns bandolers gràcies a la intercessió divina de Sant Ferriol.

Segons el relat, el pescador amb agraïment per haver sortit sa i estalvi d'aquella emboscada va bastir un plafó de ceràmica amb la representació del sant, el qual és protector contra els lladres i pirates.

La imatge de Sant Ferriol

Les representacions religioses amb plafons de rajoles van ser molt populars des del segle XVIII.

Se solien col·locar tant a les façanes de les cases com a l'interior.

Era molt usual que es triés una advocació que tingués relació amb algun membre de la família o amb l'ofici que es practicava. Al seu torn, en les cases més humils, aquests plafons eren substituïts per estampes xilogràfiques que es penjaven a l'interior dels comerços, taller i estances.

La imatge de Sant Ferriol en aquest plafó no dista gens de la que trobem en els gravats xilogràfics de l'època. La seva indumentària militar, el bigoti, l'espasa i la palma del martiri són una de les constants a nivell iconogràfic.

Al peu del plafó s'hi pot llegir: **Gs. Mr. St. FERRIOL O.P.N**

Grandíssim Màrtir Sant Ferriol Ora Pro Nobis (prega per nosaltres)

Sant Ferriol, s. XVIII
Plafó de rajoles policromades
Carrer Sant Narcís, 12 Lloret de Mar

Els documents i la història

La llegenda de Sant Ferriol de Lloret

Va ser recollida per Esteve Fàbregas i Barri l'any 1933. Molt probablement aquest relat va ser readaptat d'un recull antic de llegendes locals que, el farmacèutic Enric Botet i Sisó, havia elaborat a finals dels anys 1920.

Els goigs

No està provada documentalment l'existència d'uns goigs antics lloretencs dedicats a Sant Ferriol.

L'advocació està recollida dins de la consuetudina de la Parròquia de Sant Romà de l'any 1720. Per contra no s'hi expressa cap tipus de celebració extraordinària com tampoc l'existència de cap litúrgia o càntic que en faci referència.

Molt probablement els goigs són contemporanis de la creació de la llegenda.

El plafó

Què hi feia aquesta imatge en un poble on sembla no tenir tradició? Sigui realitat o bé llegenda el seu origen encara avui ens resulta misteriós. El que sí podem confirmar és que es tracta de l'altar exterior més antic que es conserva a la nostra vila.

La memòria oral recull que aquesta imatge no va ser destruïda durant la Guerra Civil perquè el propietari, Innocenci Magí, la va amagar dins del seu taller de fusteria. Malauradament no s'ha trobat cap prova escrita de la procedència d'aquest plafó però, seguint diverses pistes, podria haver estat emplaçat a l'interior de Can Grassot.

Es tracta d'un casalot fortificat d'origen medieval bastit entre la plaça del Carme, Carrer Santa Cristina i Carrer Sant Lluç.

La construcció està protegida per una gran torre de defensa que, en el seu origen, servia de punt estratègic de guaita.

La imatge, per la seva datació del segle XVIII, podria haver estat col·locada a l'interior d'alguna de les seves estances com a element protector contra els lladres i la pirateria. Aquesta casa va pertànyer posteriorment a la família Magí, els quals l'any 1929 van demanar a l'Ajuntament reubicar el plafó del sant al carrer Sant Narcís, 12 (abans núm. 1), una casa de la seva propietat situada a pocs metres de la Torre. Això explicaria la tria d'aquest sant, molt invocat a la Garrotxa i la Catalunya Nord, però amb tan poca tradició a Lloret.